

Cuprins

<i>Prefață</i> (Mircea Cărtărescu)	7
Omul cu limba scoasă	9
<i>Fuck 30 years !</i>	21
Jurnalul unei călătorii imposibile	29
Miros de femeie bătrână	40
Drumul către gol	50
Șobolanii se lovesc de ziduri	61
Viață de aruncat	159
Ultima	173

Totul începuse cu două luni în urmă, în ultima săptămână a lui iulie, culmea, pe același peron cu numărul 3 al Gării de Nord. Mihai era atunci foarte bucuros, intrase la Medicină printre primii și acum pleca, pentru ultima dată ca elev de liceu, să zicem așa, într-o tabără. Își anunțase prietena să nu vină cu el, avea chef să cunoască lume, să fie complet liber, adică, în termeni interiori, deși nu așa formulase, să poată agăța tipe, să se desfășoare, să aibă succes. Avantajul principal, pe care și-l exersase cu atenție, era că avea tot timpul „textul la el”, cum îi plăcea să se laude. Și de multe ori reușea, pentru că era „altfel”, știa o groază de lucruri din toate domeniile, de la poeme pe dinafară până la ultimele glume deșănțate care circulau, de la capitalele țărilor lumii până la invențiile lui Edison și exponatele din „Antipa”. I se părea că e dreptul lui, la optsprezece ani, să se distreze, să uite de iubita din liceu și să nu-i mai pese de nimic, mai ales după ce doi ani învățase zi de zi ca să intre la Medicină. Tabăra era organizată de atotprezenta și unica organizație de tineret a țării din vremea aceea, deși nu avea nicio legătură cu propaganda sau îndoctrinarea mascată. Era, de fapt, o așa-numită *tabără de creație*, în sensul că aveau dreptul să participe cei care aveau, ca liceeni, o activitate artistică recunoscută în vreun fel. Mergea al treilea an consecutiv, știa cum serile se adunau toți, poeți, prozatori, găștile de la „Enescu” și de la

„Tonitza“ din București și foarte mulți de prin țară, din licee de care habar nu aveau – dar și acei oameni erau extrem de mișto. În această atmosferă atât de deschisă, în această apropiere generală pe care numai strictețile regimului totalitar o împiedicau să devină de-a dreptul hippy, într-un amplasament de cămine care și el ar fi putut la un moment dat să ajungă un Woodstock, Mihai avea șansa să își folosească textul, poemele și vârsta pentru a fi un cuceritor pasional. În plus, de-abia aștepta să-și revadă prietenii din provincie pe care nu avusese altă ocazie să-i mai întâlnească.

Cu aceste dorințe și planuri clare în minte, Mihai a ajuns pe la prânz, odată cu o arșiță cumplită și cu un geamantan nu prea mare, verde uni, luni, 24 iulie, anul de grație 1989, pe peronul numărul 3 al Gării de Nord. Acolo, până la jumătatea peronului, s-a îmbrățișat cu unul și cu altul, a dat două-trei replici, a căutat un chioșc deschis să-și cumpere ceva de băut, s-a oprit la un moment dat în compania unui tip pe care îl știa de anul trecut, până când, dintr-o dată, *a văzut-o*.

Ei bine, credea în dragoste la prima vedere. Citise *Adam și Eva* a lui Rebreanu, legenda despre Orfeu și Euridice, *Romeo și Julieta* a lui Shakespeare. Pățise la fel în urmă cu un an, când ieșise din Cișmigiu către Știrbei Vodă și rămăsese de-a dreptul consternat în fața unei eleve de la liceul „Nicolae Bălcescu“,

care aștepta în stația de autobuz. Se dăduse mai într-o parte și continuase s-o privească până când ea s-a suit cuminte în 368. Și-o aducea aminte perfect, ba chiar o rememora din timp în timp: brunetă, cu părul drept până la umeri, ochii migdalați, genele date cu rimel, sarafanul călcat impecabil, puțin peste genunchi, până și matricola recent ștanțată pe piept, galben pe bleumarin, pantofi negri cu toc, picioare cu glezne subțiri și tendonul lui Ahile tandru, dar clar reliefat. Stătea dreaptă, cu o ținută incredibilă, în ciuda faptului că avea sâni care modulau curajoși sarafanul. Ea îl privise doar o clipă, atunci când nu știa că va găsi privirea lui intensă. Apoi îl evitase cu naturalețea din care Mihai avea să deducă o sumedenie de lucruri. La aceeași oră, în multe alte zile, el își făcuse drum pe acolo, crezând că e momentul când ea pleacă de la liceu către casă. N-o mai întâl-nise niciodată, dar credea că ar fi putut-o recunoaște și din spate, pe înserat și de departe.

De această dată nu era eleva de la „Bălcescu“ în fața lui, ci altcineva. A avut absolut aceeași senzație de gol dureros în stomac, aceeași aură și halucinație, *déjà-vu* al unei vieți de iubire fără de care nu se poate, aceeași cedare completă a tuturor simțurilor. Ea a simțit privirea insistentă și, nu ca eleva de la „Bălcescu“, i-a întors-o, într-un mod pe care Mihai nu îl cunoscuse încă. Îl întreba și îl ardea privirea ei. Ochii îi erau nu ferți, ci dimpotrivă, curajoși și

exploratori. În nebunia care i se întâmpla, Mihai a realizat că în fața lui nu era o puștoaică, ci o femeie în toată firea, mai în vârstă decât el. După secunde bune de fixare reciprocă, cele două priviri s-au spiralat, s-au cuplat, s-au despărțit. El a reușit totuși, puțin mai apoi, să observe că ființa care l-a electrocutat într-o clipă s-a suit în același tren, al taberei lui, într-un vagon din față. Trenul a plecat, la început a nimerit lângă Zoe, șefa de la organizația sectorului 5, pe care o știa de anul trecut. Zoe, deși era mare șefă, era foarte cumsecade, după ce îl cunoscuse, îl lăsase să-i vorbească la per tu. Mai încolo, în următoarele compartimente, unul, Radu, care cânta folk la chitară, dar nu vorbea mai deloc, și două gemene, foarte vesele, de la Arte Plastice. Până la urmă, Mihai s-a așezat unde îi păstrasera loc prietenii săi cei mai buni – Stancu, Buiacu, Cristofor și Stoian, toți veniți cu însoțitoarele lor de moment, cică artiste și ele.

„Tot de voi dau, bă.“

„Ie-te la el“, zise Stancu. „Vai de tine, bă Albullescule, că oricum nu te primește nimeni în compartiment.“

„Ooooo, să trăiască meșterul Albulescu, hai să ne pupăm ca doi bătrâni pitoni“, se exprimă, mult mai curtenitor, Buiacu. Stoian, la rândul lui, se pupa și el, prelung și aproape indiferent, cu gagică-sa. Stoian era unul înalt de tot și gagică-sa una foarte mică.

Ceilalți râdeau de ei și își imaginau diferite prostii. Stoian purta o șapcă grena cu un cozoroc lung, pe sub care se năzdrăvănea cu Irina lui, cea foarte scundă. Mihai nu se abținu și îi dădu un bobârnac peste cozoroc.

„Cu mare drag salutăm pe Stoian și pe scumpa lui Irinuca!...”

„Te-ncolo de tontolete, Albulescu“, a îngânat, renunțând, surprins, la săruturile nesfârșite. „Hai bă-ncoa’, nu te necăji“, se ridică și îl îmbrățișă pe Mihai. Cristofor, prietenul cel mai bun al lui Mihai, îl cuprinse direct de după umeri – „Ce face dom’ doctor?“

„Ce faci, Albulescu, unde e Ioana? Că doar n-ai venit singur așa, numa’ să ne ofțici pă noi?“, lovi din nou Stancu. „Dacă venea și ea, te mai ținea de vorbă, nu ne mai băteai la cap.“

„Nătântocule, sunt singur, na, i-am zis să stea acasă, că am chef să sărbătoresc intratul la facultate. Când o intra și ea, să sărbătorească și ea.“

„E, nu zice – ia uite bă, s-au încordat mușchii pe Albulescu. Doar tu ești singur dintre noi. Și așa o să rămâi! Tantarantaram – tantam!“, urlă Stancu.

„Albulescu, ai văzut, e și Zoe cu noi.“

„Am văzut, maestre Buiacu, suntem acoperiți, avem pile la toți șefii problemei. Organizația să trăiască. Nu, acum pe bune, e o tipă super-de-treabă. Tu, Dane, știi, cu prostiile pe care le facem noi, e mai bine s-o avem prin jur.“

„Nu noi, dragule, tu cu Stancu. Parcă anul trecut v-ați lăudat că ați smuls steagul de pe clădirea primăriei din Bistrița și ați vrut să plecați cu un tractor de pe marginea drumului.“

„Aoleu, Albulescu, i-ai povestit și lu' alde Buiacu... Cât de tâmpiți am fost! Noroc că n-a pornit tractorul, frățioare.“

„Cu ce să pornească, bă Stancule? Nici n-ai găsit firele care ziceai că trebuie legate. Ai confundat tractorul patriei cu Fordul din filmele cu Mannix, la care te uiți cu mă-ta mare, aia cu cecuri la bancă. Sau cece, mă rog, cum zici tu. Mi-aduc aminte cum stăteai cu volanul în mână și împingeai din fund înainte, să-i dai vânt.“

„Bă, Albulescule, bine că n-a pornit, că treceam cu tractorul peste tine, care te uitai la roți și la furtunuri pe dedesubt, ca un bou ce ești!“

„Mai terminați, bă, vă rog eu, nici n-a pornit trenul și m-am și plictisit de voi“, se băgă și Stoian, pe bună dreptate. Și trenul tocmai se mișcă din loc, bucurându-i pe toți din compartiment că au pornit încă o dată aventura lor împreună.

Mihai a ieșit pe culoar și a scos capul pe geam. Îi plăcea să se uite cum ia trenul viteză și cum scapă, ușor-ușor, de clădirile gri-murdar ale Bucureștiului, apoi scotea mâna pe geam și o făcea să planeze în calea curentului de aer. Cerul, deși fără nori, era neclar, cu un fel de pâclă leșioasă în miezul zilei, iar